

Hjertelig takk!

Denne boken er blitt til fordi den er blitt etterspurt og heiet frem av så mange.

Takk til alle jeg har møtt på ulike arrangementer som har latt seg engasjere av tematikken jeg har snakket om, og som har delt sine historier, sine hjertesukk og savn, om ny frimodighet og glede over akkurat sin livsfase og nyoppdagede muligheter i denne. Jeg har anonymisert og deler mange av deres historier i denne boken.

Jeg er så takknemlig for alle som har bidratt til at denne boken er blitt til!

Kathrine Vigdel, Andreas Kristiansen og Katrine Masvie hos Luther Forlag, takk for at dere har hatt troen på denne boken og har gjort den så mye bedre enn jeg kunne klart alene. Takk til Simon Berg for nydelig omslag.

Takk til Elise Jore for eminent rådgivning og grammatiske innspill.

Takk til mine fantastiske svigerforeldre Turid og Osmund Nyli som har stilt opp for oss til alle tider. Takk til mamma og pappa, Bjørg og Thore Oustorp, som bestandig har vært der for meg. Dere er alle forbilder og gode eksempler på å ikke koble seg av menigheten og troen, uansett alder, takk for det!

Takk til mitt livs kjærighet, Stein Erik – takk for tålmodighet, raus-
het og oppmuntring til å skrive ny bok. Jeg elsker deg!

Malin og Christoffer, dere lærer meg så mye om meg selv, om Gud
og hvor mye nåde jeg trenger og hvor mye nåde det er å få. Jeg er
for alltid glad i dere, og håper mer enn noe annet at dere bestandig
vil følge og elske Jesus.

Til sist: Takk gode Gud! Alt jeg har, har jeg fått av deg. Du skal ha
all æren!

Innledning

Etter å ha skrevet en masteravhandling med tematikken «Trenger unge mennesker i dag åndelige foreldre?» bearbeidet jeg stoffet til det som ble boken *Etterlysning: åndelige foreldre* i 2015. Jeg har reist rundt og snakket om behovet for Åndelige foreldre i flere år. Det har gitt meg mange gode møter med mennesker som har et stort engasjement for Gud, menigheten og neste generasjon. Jeg har fått utallige klemmer, gode samtaler og innspill til tematikken om åndelige foreldre. Jeg er dypt berørt av den omsorgen mange kjenner for neste generasjon og deres nød og sorg over dem som blir borte fra fellesskapet og fra troen. Jeg er utrolig takknemlig for alle jeg har møtt som har vist meg hvordan jeg selv kan bli som godt voksen, jeg er blitt inspirert og utfordret til å holde hjertet mitt varmt ovenfor mennesker i alle aldre. Jeg slutter aldri å takke Gud for alle de vakre skattene jeg har fått betrakte, i små og store sammenhenger: de varme blickene, de omsorgsfulle hendene, de sterke ryggene, alle de som velsigner mennesker rundt seg. Jeg har fått sitte på første rad og se bønnesvar utfolde seg når generasjonene har snakket sammen og oppklart misforståelser, sagt de livsviktige, bekræftende ordene som kan endre fremtiden. Jeg har opplevd forsoning når modige stemmer har bedt om tilgivelse for manglende tilstedeværelse, harde ord og steile holdninger, og så har blitt møtt av tårevåte klemmer og tilgivelse. Det har rørt meg og gitt meg nytt håp for menighetens fremtid.

Jeg er fortsatt sterkt engasjert av tallene som viser at mellom 60 og 70 % av unge mennesker som en gang var aktive i kristent barne- og ungdomsarbeid, velger bort menigheten når de blir store nok til å velge selv.¹ Vi samler mange, men vi mister så altfor mange. Ikke bare i vårt arbeid, men i Guds rike. Selv om inngangsdørene er åpne og innbydende, er bakkdørene våre vidåpne. Altfor mange velger å gå bort fra menighet og tro.

VI SAMLER MANGE, MEN VI MISTER SÅ ALTFOR MANGE. Jeg pleier å fortelle om kritiske Ole og oppmerksomhetskrevende Helena. Ole stiller alltid de kritiske spørsmålene i konfirmasjonsundervisningen. Spørsmål som den unge konfirmantlederen ikke helt vet svaret på, og som hun synes er litt slitsomme. Derfor blir det etter hvert ikke lov til å stille spørsmål. På den måten klarer konfirmantlederen å gjennomføre oppgaven sin. Men Ole blir frustrert og oppgitt. Kan ingen møte hans tvil, hans undring, hans behov for å forstå og få logiske forklaringer på vanskelige temaer? Konfirmasjonsåret blir en kjedelig affære for Ole, for han savner å stille spørsmål og diskutere troen. I likhet med mange andre forsvinner han fra menighetens arbeid etter fullført konfirmasjon. Når han en dag møter academia i studielivet, forsvinner de siste restene av en barnetro han ikke fikk hjelp til å overføre til en moden og fornuftig tro. Hva kunne en trygg voksen som tålte Oles kritiske sans, ha betydd for Oles videre trosliv? En som gjenkjente undringen, taklet de kritiske spørsmålene og som klarte å stå i det, en som møtte ham på en god måte og ga ham gode samtaler der det var plass til tvil og behovet for logiske svar. Trosforsvar blir stadig viktigere for å bevare generasjonen som vokser opp nå.

Jeg forteller også om Helena, som tar mye plass. Det er alltid drama rundt Helena i ungdomsarbeidet i menigheten. Konflikter, misunnelse, sterke følelser og store ord. Helena krever mye av lederne.

¹ Kinnaman, David: *You lost me. Why Young Christians Are Leaving Church ... And Rethinking Faith*, (Baker Books, 2011).

De må ofte inn og trøste, megle og hjelpe til. Helena lengter etter kjærlighet, men kjenner etter hvert at det ikke er plass til henne i ungdomsarbeidet. Hun blir for mye, og lederne gir etter hvert uttrykk for at hun må dempe seg eller skjerpe seg for å kunne være en del av fellesskapet. Unge ledere som har for mange ungdommer å passe på, gjør det de klarer, men kommer til kort. Helena forsvinner fra miljøet og leter i stedet etter kjærlighet på byen. Hva om et eldre par med god tid og plass i sofaen kunne ha fanget opp Helena og tilbudt henne den kjærligheten hun lengtet etter? Noen med god tid og lyttende ører som tålte dramaet, og som klarte å vise Helena en Jesus som alltid har nok kjærlighet til den enkelte?

Ole og Helena er bare to eksempler på de mange unge som av ulike årsaker forsvinner fra kristent barne- og ungdomsarbeid. Jeg spør meg selv om åndelige foreldre kunne vært dørvakter ved bakdørene. Ikke for å passe på at ingen går ut, men for å fange opp dem som trenger å bli sett og hørt. For å gi noen en velsignelse på veien ut, slik at de lettere kan komme tilbake en dag. Hva om den voksne generasjonen kan være med og hindre det store frafallet, ved å bli kjent med de unge og tilby dem noe annet enn det kule og hippe ungdoms- og studentarbeidet?

I denne boken har jeg også lyst til vie oppmerksomhet til slike som Reidun og Asbjørn. De trofaste, flittige medlemmene som jobbet dugnad med ungene sine løpende rundt beina, som satt i utallige komiteer og styrer, ledet møter, søndagsskolen og var med på alle menighetsturene.

Men så ble ungene store og flyttet ut. Gudstjenestene ble mer tilpasset de nye småbarnsfamiliene. Engasjementet sank i takt med at lydnivået steg – og sakte, men sikkert beveget Reidun og Asbjørn seg fra første til bakerste rad, før de endte opp med å dra på hytta i helgene.

Eller Aud, som i alle år tjente trofast som kakebaker, forsanger og styremedlem, som ofte var på pletten med en kommentar og tilbakemelding til pastoren, hun som kunne alt om menighetens historie, alle beslutningene og konfliktene. Men som opplevde at den nye pastoren ikke lenger hørte stemmen hennes. Som enslig opplevde hun det sårende med alt det nye pratet om familien i fokus, at barna skulle løftes opp og frem. Hun følte seg oversett og i veien. Tilbakemeldingene og kommentarene endte nå andre steder enn hos rette vedkommende. Og i kvinneforeningen fikk hun god støtte for sine synspunkter. Snart sluttet alle å gå på disse familievennlige gudstjenestene hver søndag – og anså strikkefellesskapet sitt som godt nok.

Vi har ikke en statistikk på hvor mange som forsvinner fra kristne sammenhenger når de bikker 50 år. Flere jeg har snakket med forteller at vakuumet etter å ha oppdratt egne barn i menigheten gir en uventet frihetsfølelse og mulighet for å koble av. Andre sier at det er sårt å ikke være i målgruppen, siden så mye av fokuset ligger

**I STEDET FOR BARE Å SITTE OG
KJENNE PÅ FRUSTRASJON OVER
MANGLENDE INNSATS, ØKENDE
MATERIALISME OG REISELYST,
MÅ VI ALLE BE OM Å FÅ SAMME
SINNELAG OG HJERTE SOM JESUS
FOR DE LITT GRÅHÅREDE BORT-
KOMNE SAUENE.**

på barnefamilier. Mange har god råd og prioriterer nå hytta, reising og trening. I stedet for bare å sitte og kjenne på frustrasjon over manglende innsats, økende materialisme og reiselyst, må vi alle be om å få samme sinnelag og hjerte som Jesus for de litt gråhårede bortkomne sauene. Vi mister og savner dem, men også de mister

noe, for det er alvorlig når et lem kobler seg av legemet. Når travelhet, oppussing eller en sterk fascinasjon for nyvunnen frihet tar mer plass enn åndelig modenhet, lysten til å gi videre det en selv har lært og gleden over å heie andre frem, er det et dobbelt tap. Både for den enkelte og menigheten.

Er det da modenhet som ligger bak valget om å trekke seg bort fra fellesskapet? Når man er «ung og dum», vil ennå ikke fullt utviklede frontallapper, lite livserfaring og umodenhet øke sjansene for å gjøre litt dumme, korttenkte valg som man senere angres på. Men hvis man har vokst opp i en kristen sammenheng, sittet i ti-mevis på gudstjenester, har tjent, blitt betjent og gått gradene, hva er da bakgrunnen for å ta et såpass uklokt valg som å koble seg av menigheten? Er det et resultat av helligjørelsen? Kan det kalles modenhet? Blir generasjon Savnet et symbol på individualismen som preger samfunnet vårt?

Jeg stiller disse spørsmålene uten pekefinger eller fordømmelse; jeg er nysgjerrig, og jeg er trist over savnet av så mange i en generasjon som nå er i en livsfase der de skulle være ryggraden, til stede og trygge, rause med neste generasjon – ja, åndelige foreldre. Min erfaring etter å ha reist rundt i veldig mange sammenhenger og kirkesamfunn er at «alle» savner denne generasjonen. De få som blir igjen, gjør en heroisk innsats, men de savner så mange av vennene sine.

Min hjertesak er å formidle det suget som ligger i unge mennesker etter å bli sett og lyttet til av trygge voksne. Jeg opplever sårheten, savnet og frustrasjonen hos mange unge som lengter etter å bli invitert inn i et vanlig hjem. Få råd om tro, liv og verdivalg. Ikke fordi de unge blindt hører på hva andre sier til dem, for de er også individualister på sin hals og veier hva de vil høre på og ikke. Men de lengter etter input, omsorg og noen som viser dem veien. De er generasjon Prestasjon som lengter etter generasjon Savnet.

Hensikten med denne boken er å oppildne til nytt engasjement, vekke en tro på at du kan bety noe langt utover den holdbarhetsdatoen du har satt på deg selv, og oppmuntre deg som allerede ønsker å bety noe for neste generasjon, til å fortsette med det! *Etterlysning: åndelige foreldre* har blitt en bok som har skapt mange gode samtaler.

Jeg opplever så mye godt engasjement. Samtidig spør mange meg om hvordan dette kan se ut i praksis, og om hva jeg har lært av de siste årene på turné med tematikken. Denne boken er et svar på disse spørsmålene. Jeg forsøker å formidle noen av de mange fortellingene jeg har fått del i. Jeg håper at du vil oppleve den som en bruksbok, en idébok, en inspirasjon til å se andre mennesker. Du behøver ikke ha lest den forrige boken for å få tak i hjertet mitt for den kommende generasjonen, men mye av forskningen og intervjuene jeg gjorde i forbindelse med masteravhandlingen min, får du kun i forrige bok. *Generasjon Savnet* er basert på empiri og erfaringer gjort de siste årene.

Denne boken er til deg som lurer på om det fremdeles er bruk for deg i Guds rike, eller om du er blitt for gammel. Denne boken er til deg som ikke lenger er med i et kristent fellesskap, enten fordi du ikke lenger føler deg hjemme der, eller fordi du nyter en etterlengtet frihet. Den er til deg som har entret en livsfase der du prøver å finne deg selv og din nye rolle, både i familielivet og menigheten. Den er til deg som har hendene fulle, men savner flere på din egen alder å stå sammen med i menigheten, fordi så mange har sluttet.

Dere som nå har et tomt rede fordi barna har flyttet ut, kan oppleve stillheten forskjellig. Den kan være etterlengtet og god, og gi deg mer rom. Men stillheten kan også skape ensomhet og undring over hvem du nå skal være. For deg som ikke har barn, kan livsfasen kjennetegnes ved at du opplever deg over høyden, og ikke lenger er ung og fremdadstormende. Kanskje er det egentlig lenge siden du var det, men erkjennelsen er blitt sterkere. Hvem er jeg nå? Jeg står fortsatt midt i livet og har mye å gi, men er jeg utdatert? Tankene vil være ulike for den enkelte, følelsene vil variere fra lettelse til sorg.

Mitt ønske med denne boken er å formidle at foreldregenerasjonen er savnet fordi dere er betydningsfulle, fordi dere har noe mange trenger og lengter etter. Uansett om livet har fart godt med deg eller

du synes livet har vært kronglete, er dine erfaringer og perspektiver nyttige og verdifulle for en som går noen steg bak. Jeg tror du vil være overrasket over hvor tiltrekkende foreldregenerasjonen er for de unge. De ser skjønnhet i grått hår, i rynker og øyne som har sett mer enn dem. Både foreldre og besteforeldregenerasjonen representerer noe trygt og fint for de unge: stabilitet, trygghet, omsorg og livserfaring. Derfor er boken ment som en oppmuntring. Ikke gå av banen for tidlig, men koble deg på, tro at du har noe å gi, forsøk å se hvem du kan bety noe for! Dette er ikke bare en ny frivillig oppgave du bør påta deg. Min erfaring er at en relasjon på tvers av generasjonene er like meningsfullt og givende for den eldre som for den unge.

DETTE ER IKKE BARE EN NY FRIVILLIG OPPGAVE DU BØR PÅTA DEG. MIN ERFARING ER AT EN RELASJON PÅ TVERS AV GENERASJONENE ER LIKE MENINGSFULLT OG GIVENDE FOR DEN ELDRE SOM FOR DEN UNGE.

Åndelige foreldre

Fellesskapet er fattigere uten foreldre på plass

«Jeg kunne ønske meg en som ikke ga meg alle svarene, eller sa hva jeg skulle gjøre hele tiden, men som var der, lyttet og ga veiledning. Jeg kunne særlig behøvd en med et godt bilde av Gud som kunne skildre et fint gudsbilde for meg. En som kunne være der på en sånn måte at jeg kunne ta gode valg selv. Ikke nødvendigvis si meg sannheten hele tiden, men en som drar meg mot Gud og gir meg trøst og oppmuntring, pusher meg og støtter meg. Ja, en far.»

Jeg intervjuet Magnus i forbindelse med masteravhandlingen som ble til boken *Etterlysning: åndelige foreldre*. Han setter her ord på det lydløse ropet fra så mange unge mennesker i dag; de lengter etter tilstedeværende, trygge voksne. Ikke for å bli servert alle de rette svarene, men for å bli lyttet til, for å få et godt bilde av Gud.

Det er mye undring og spørsmål knyttet til begrepet «åndelige foreldre», og jeg blir ofte spurt hva jeg mener med uttrykket. Jeg har laget følgende definisjon:

«Med åndelige foreldre menes personer som på ulikt vis velger å vise omsorg og gi veiledning om tro og liv. Åndelig foreldreskap kan skje uavhengig av alder og sivilstatus og forutsetter ikke egne biologiske barn.»

I masteravhandlingen sammenlignet jeg begrepet åndelige foreldre med mentoring og medvandring. Ønsket fra de unge var et mer familiært begrep som kunne gi håp om noe trygt, som ikke handlet om en oppgave eller tjeneste, og som viste at det også er en viss aldersforskjell på åndelige foreldre og de som får møte slik omsorg og veiledning om tro og liv.

Jeg vil understreke at det å være en åndelig forelder kan se svært forskjellig ut fra person til person. For noen er det å være den trygge voksne som inviterer til den gode samtalen i sofaen, med kaffekoppen og roen som kommer av livserfaring. For andre er det å bidra i et tilbud til barn og unge, for eksempel som fotballtrener, dirigent i barnekoret eller pizzasteker i ungdomsarbeidet. Noen er våkne for hvordan de kan hjelpe unge mennesker på arbeidsplassen sin, og er på tilbudssiden gjennom tilstedeværelse og rom for å stille spørsmål. Andre ønsker å ha et åpent hjem for sine barn og deres venner, og stenger ikke døra når barna flytter ut. I den første boken min intervjuet jeg flere som ble betegnet som åndelige foreldre av andre. Felles for dem var en klar bevissthet og et ønske om å bety noe for neste generasjon, ja, et kall til nettopp dette.

Jeg har de siste årene fått høre mange flere eksempler på åndelig foreldreskap. Mange har kontaktet meg for å dele sin historie etter at jeg har talt eller undervist. I en menighet jeg besøkte, møtte jeg Aslaug. Hun fortalte: «Jeg husker så godt Odd og Karin fra da jeg var fersk speiderleder. Tenk at de tok med seg en usikker 18-åring som hjelpeleder, jeg kunne nesten ikke tro det. Fra da av var hjemmet deres åpent for meg, og jeg stakk stadig innom dem for å ta en prat. Jeg fortsatte som speiderleder, og i dag er det jeg som får de gode samtalene med de 18-årige hjelpelederne. Karin og Odd vil for alltid være mine åndelige foreldre, selv om jeg er blitt aldri så gammel», lo Aslaug. «De har lært meg mer om Gud, hvem Han er, hva Han sier i ordet sitt, hva det kan bety i min hverdag, enn noen andre. Jeg kjenner meg så trygg sammen med dem. Den gaven vil

jeg gi videre.» Flere kom og hvisket meg i øret at Aslaug var åndelig mor til mange i denne menigheten. Det gir ofte gode ringvirkninger å bli sett og tatt imot.

Jeg sier at åndelig foreldreskap kan skje uavhengig av alder, og det gjør jeg først og fremst for å oppmuntre den eldre garde: Det er aldri for sent. Du går ikke ut på dato i Guds rike. Et foreldrehjerte finner måter å elske neste generasjon på, enten det er i bønn eller med et våkent blikk for dem man har rundt seg. Selv om tempoet senkes med årene og mange opplever helseutfordringer, har et slikt foreldrehjerte stor innvirkning på hvordan man snakker om, ber for og forholder seg til de som er yngre.

Jeg tror Guds menighet er avhengig av at foreldrene inntar sin plass i fellesskapet. Med et ønske om å styrke, heie på og hjelpe neste generasjon til en levende tro på Jesus. Slik er det ikke overalt. En pastorkollega i Aust-Agder sa engasjert i en samtale vi hadde om dette: «Vi i min generasjon har satt seg på sidelinjen som åndelige observatører. Der deler vi ut rødt kort til den ene og gult til den andre, vi er passive og kritiske, i stedet for å innta rollen som denne livsfasen krever: foreldrerollen.» Det er tøffe ord, men jeg kjenner meg igjen i det.

Det er blitt lettere å mene mye om mangt og å la mange få høre det. Der man tidligere luftet meningene sine med naboen over en kaffe eller over et måltid mat med venner, har man i dag hele verden som sitt publikum gjennom sosiale medier. Kommentarfeltene på nett flommer over av sterke, personlige meninger, som man i mange tilfeller hadde hatt godt av å holde for seg selv. Her er ikke vi kristne noe unntak. Jeg kjenner en dyp uro når jeg leser kommentarfeltene i kristne aviser, og sitter igjen med dyp skuffelse over en foreldregenerasjon som sier så mye uklokt. Det tjener verken deres rykte eller Guds rikes rykte noe godt. Kristne ledere får så ørene flagrer av sine kristne meningsmotstandere og menigheters initiativ og tiltak blir dissekrert i kommentarfeltene – uten at meningsytterne var til

stede eller kjente til motivasjonen for arrangementet. Jeg nøler med å mene noe i det offentlige rom, fordi jeg risikerer en altfor hard medfart. Dette gjelder også mange unge i dag. De er redde for å ytre seg fordi en uklok foreldregenerasjon på nett har påført dem dype sår. Forskning viser at menn i 50+ alderen er de verste. Hør meg rett: Net troll finnes i alle aldersgrupper og innpakninger. Men jeg synes det er ekstra ille når de som skulle innta foreldrerollen blir bødler istedenfor fødselshjelpere.

JEG SYNES DET ER EKSTRA ILLE NÅR DE SOM SKULLE INNTA FORELDREROLLEN BLIR BØDLER ISTEDEFOR FØDSELSHJELPERE.

Det finnes så mange usikre unge mennesker – man kan forresten være usikker selv om man ikke er pur ung også. Ferske foreldre, nye i arbeidslivet, nylig skilte, folk som nettopp har blitt syke eller nyfrelste – alle har et enormt behov for noen som har tråkket opp stien før dem. De skulle så gjerne hatt noen som lyttet og forsto, noen som kunne være til stede. Uten fordømmelse, uten fasiten, men med gode råd og et varmt hjerte. Jeg tror bibel og bønn kan være en livsviktig ingrediens i en slik relasjon. Til forskjell fra mentoring og coaching handler åndelig foreldreskap ikke om at du skal bli bedre, mestre mer eller vise til synlige resultater. Det handler om tro og liv. Relasjonen med åndelige foreldre blir noe verdifullt og vakkert når Gud inviteres med i bønn og vi har Bibelen som fundament.

Om én blir overvunnet, kan to holde stand. En tretvinnet tråd ryker ikke så fort.²

Styrken i å ikke være alene er enorm. Altfor mange unge oppgir at de er ensomme,³ og det er ikke fordi de har få venner på Facebook

2 Forkynneren 4,12 (Bibel 2011).

3 NRK 2018: «Studentundersøkelse viser at nær én av tre er ensomme: – Tok trikken for at noen skulle se meg.» Av Tiril Mettesdatter Solvang. https://www.nrk.no/norge/naer-en-av-tre-studenter-er-ensomme_-_tok-trikken-gjennom-oslo-for-at-noen-skulle-se-meg-1.14167672

VI TRENGER IKKE FLERE KREATIVE OPPLEGG, TIDSRIKTIGE DESIGN ELLER SPENSTIGE PROGRAMMER. VI TRENGER Å SPLEISE GENERASJONENE IGJEN.

eller få følgere på Instagram. Vi kan være omgitt av mennesker, men fremdeles kjenne på en bunnløs ensomhet. Ensomhet gjør seg også gjeldende i alle aldersgrupper i samfunnet vårt. Et av de tristeste uttrykkene for dette, fant jeg på en rosablogg. Dette hjertesåre ropet fra Sophie Elise rørte meg:

«Så hvordan har jeg det? Jeg har det ikke bra. Hvorfor skriver jeg dette innlegget? For sympati? Jeg er lei meg fordi jeg føler meg usynlig, men samtidig altfor synlig. Ingen ser meg, men alle ser meg. Hvordan ser jeg meg? Jeg ser meg selv slik som de negative kommentarene ser meg. Jeg er nok min egen største hater. Ser du meg nå?»⁴

Selv tilsynelatende selvsikre og vellykkede mennesker trenger å bli sett for den de virkelig er. Behovet for øyne som ser – bak fasaden,

MIN BØNN ER AT VI SKAL FÅ EN HJERTEVEKKELSE DER FEDRENES OG MØDRENE HJERTER VENDER SEG TIL BARNAS HJERTER, MED ØMHET, TÅLMODIGHET, KJÆRLIGHET OG GOD TID.

bak filteret, bak selvsikkerheten og travelheten – har aldri vært større. Jeg våger å påstå at det denne tiden trenger, er nettopp åndelige foreldre, og at disse kan være menighetens redning. Vi trenger ikke flere kreative opp-

legg, tidsriktige design eller spenstige programmer. Vi trenger å spleise generasjonene igjen.

*Han [Herren] skal vende fedrenes hjerter til barna og barnas hjerter til fedrene.*⁵

4 Sophie Elises blogg, 11.09.2012. https://sophieelise.blogg.no/1347375195_ingen_ser_meg_men_all.html

5 Malaki 4,6

Jeg tror vi er i ferd med å se dette verset bli oppfylt i vår tid. Barnas hjerter er i hvert fall klare for å bli møtt av fedrenes og mødrenes hjerter. Min bønn er at vi skal få en hjertevekkelse der fedrenes og mødrenes hjerter vender seg til barnas hjerter, med ømhet, tålmodighet, kjærlighet og god tid.